

PECCATUM PERSONALE.

Peccato originali opponitur personale, quod vel est actuale vel habituale. Calvinus aliique hæretici recentiores in eo sunt errore, omnia, viz. peccata etiam justorum esse *ex naturâ suâ* mortalia, & supplicium æternum promereri, quamvis Deus infinitè bonus prædestinatis eadem non imputet: at peccata quædam esse *genere suo* venialia, & singula non lethali vulnere ferire certissima est Catholicorum doctrina. Primaria prædictorum differentia in eo est, quod homo per peccatum mortale, non autem per veniale simpliciter avertatur a Deo tanquam a fine ultimo. Peccata *ex naturâ suâ* venialia quantumcumque repetita non constituunt unum mortale, fervorem tamen charitatis minuendo, majoremque gignendo facilitatem peccandi, ad illud viam sternunt. Peccatum *ex objecto* veniale fieri potest mortale sex modis: similiter *ex genere suo* mortale tripliciter fieri potest veniale. Licet peccati hujus malitia *quandam infinitatem* habeat, non arbitramur tamen eam simpliciter esse infinitam. Præcipui peccati effectus macula animæ, offensa Dei, reatus pœnæ, pœna ipsa. Pœnam mortali in quo quis decesserit peccato infligendam, in æternum esse duraturam docet fides Scripturis divinis & traditione manifestâ suffulta.

SOLI DEO HONOR ET GLORIA.

THESES
THEOLOGICÆ

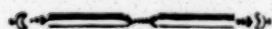
DE

VIRTUTIBUS THEOLOGICIS,

ACTIBUS HUMANIS, PECCATIS ET LEGIBUS,

QUAS,

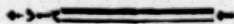
DEO FUVANTE,

PRÆSIDE

Rev. Dno. GULIELMO POYNTER,

SACRÆ THEOLOGIÆ PROFESSORE,

TUERI CONABUNTUR,

In Aula Collegii Catholici, S. EDMUNDI, *Old Hall Green*, in Comitatu Hartfordiensi.

Mag. RICHARDUS BRODERICK.	} Die 22 Junii, ab hor. nonā mat. ad meridiem.
Dom. JOANNES CLARKSON, Subdiaconus.	
Dom. JOANNES DEVEREUX, Diaconus.	} Eodem die, a tertiā pom. ad sextam.
Rev. Dom. EDVARDUS PEACH, Sacerdos.	

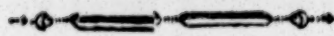

LONDINI:

Apud J. P. COGHLAN, in via Ducis, prope Quadrum, vulgo Grosvenor.

MDCC XCVI.

1249:06

ILLUSTRISSIMO AC REVERENDISSIMO DOMINO,

DOMINO JOANNI DOUGLASS,

EPISCOPO CENTURIENSI,

VICARIO APOSTOLICO IN DISTRICTU LONDINENSI,

HAS THESES THEOLOGICAS

D. D. D.

HUMILLIMI AC OBSEQUENTISSIMI SERVI,

RICHARDUS BRODERICK,
JOANNES CLARKSON,
JOANNES DEVEREUX,
EDVARDUS PEACH.

THESES

THEOLOGICÆ.

FIDES DIVINA.

FIDES DIVINA, * *humanæ salutis initium, fundamentum et radix omnis justificationis*, ab Apostolo describitur † *sperandarum substantia rerum, argumentum non apparentium*. Definiri solet, *Virtus theologica, qua intellectus creatus firmiter assentitur omnibus a Deo, tanquam a prima veritate, revelatis*. Objectum materiale fidei, seu quod creditur, est omnis veritas quæ divina revelatione innotescit: objectum formale, seu motivum credendi, est revelatio summe veracis Dei. Fidei substantia eadem semper fuit ab exordio mundi; at successu temporis, ejus mysteria magis magisque usque ad novam legem promulgatam evolvebantur‡. Quod Ecclesia Catholica custodit, hoc ab Apostolis depositum accepit; nec novos fidei articulos effingit, sed antiquos notos facit; et ita quandoque ut quod prius implicite tenebatur, posterius, accedente definitione Ecclesiæ, explicite credatur. Catholici in resolutione fidei non incidunt in circulum vitiosum.

FIDEI OBSCURITAS, EVIDENS CREDIBILITAS, ET CERTITUDO.

FIDES, docente Apostolo, est argumentum *non apparentium*; objecta enim fidei sunt intellectui intrinsece obscura, saltem quatenus fide creduntur. At hæc intrinseca rerum credendarum obscuritas non impedit, quominus extrinsecam credibilitatis evidentiam habeant. Imo quamvis unusquisque semper paratus esse debeat sine dubio et sine examine illis omnibus assentiri, quantumvis sint incomprehensibilia, quæ a Deo revelata esse cognoscit, jure tamen postulat, ut signa quædam evidentia exhibeamur, quibus certo cognoscat Deum revera locutum esse. Hæc signa seu argumenta appellari solent motiva credibilitatis; quæ quidem tot ac tanta sunt ut reddant mysteria fidei evidenter credibilia & credenda; summam enim, in ordine saltem morali, pariunt certitudinem. Hinc qui fidei mysteria, quanquam supra rationem posita, credere recusat; non modo vocem

* Trid. Sess. 6. c. 8. † Heb. xi. 1.

‡ Tempora variata sunt non fides... mutatus est sonus *venturus est et venit*; eadem tamen fides utroque conjungit.—S. Aug. tract. 45. in Joa.

Dei contemnit, sed ipsius rationis didamini adversatur. Hæc autem argumenta, quibus evidenter credibilis redditur divinæ revelationis existentia, sunt; 1. Miracula, certissima divinæ auctoritatis figilla. 2. Prophetiæ. 3. Conversio mundi, dilatatio fidei ejusque per omnes ætates mirabilis conservatio. 4. Invicta martyrum constantia. 5. Doctrinæ Christianæ sanctitas et sublimitas, &c. Fides absolute vera est, imo repugnat ei falsum subesse; absolute certa est, imo omni cognitione naturali certior, non modo ex parte motivi, sed etiam ex parte subjecti.

FIDEI NECESSITAS, CONFESSIO, SUBJECTUM.

A DEO sancitum est, ut habitus fidei sit omnibus omni tempore necessarius necessitate medii ad justificationem et salutem, sicut et actus fidei omnibus ulum rationis moraliter consecutis. Omni tempore fides *explicita* de Deo ut *auctore gratiæ et gloriæ supernaturalis*, & post lapsum Adami fides *implicita* de Christo Domino ac Redemptore, adeo necessaria fuit, ut sine ea nemo salutem consequi posset. Evangelii luce per orbem diffusa, jam ex institutione Dei fides explicita Sanctissimæ Trinitatis & Incarnationis est necessaria necessitate medii ad justificationem & vitam æternam. Cætera autem dogmata ad solemnem Ecclesiæ doctrinam, & vitam christianam recte instituendam pertinentia, singuli, pro cujusque ingenio et conditione, scire jubentur. Non quod ex articulis fidei alii sint fundamentales, alii non fundamentales, quasi hos, salva fidei integritate, quilibet pro arbitrio acceptare vel repudiare posset; omnes enim æqualiter fide digni sunt et credendi, cum omnes sint æqualiter a Deo revelati; sed quod non sit par necessitas omnes fidei articulos actuali *explicita* fide credendi.

Quæ corde creditur, ore palam asserenda est fides, ubi Dei honor, vel proximi utilitas id postulat. Nefas est veram fidem negare aut falsam simulare; at licet aliquando pastoribus sese fuga persecutoribus subducere.

In animabus in Purgatorio constitutis & refrigerii sedem expectantibus manet Fides: nulla vero in beatis Deum facie ad faciem videntibus: nulla in damnatis omni supernaturali dono carentibus: nulla in hæreticis vel unicum fidei articulum pertinaciter negantibus. Non in omni actione peccant infideles, nec infidelitas negativa peccatum est.

TRADITIO DIVINA.

CUM fides in Verbo Dei tota versetur, nihil homini optabilius esse potest, quam ut certo cognoscat ubi pretiosum illud depositum integrum, incorruptumque custodiatur. Inveniuntur nonnulli, qui volunt omne verbum Dei in scriptura sacra ita contineri, ut nihil sit fide credendum, nisi quod sit clare expressum in scriptura. Hinc juxta ipsos nulla est regula fidei præter verbum Dei scriptum. Verbum quidem Dei in libris sacris scriptum veneramus & fideliter amplectimur; nec minori pietatis affectu ac reverentia verbum Dei sine scripto traditum suscipiendum esse credimus. Quid enim? Nonne verbo Dei tradito prima fidei fundamenta posita sunt? Nonne perfecta fidei regula tenebatur, antequam

quam scripturæ sacræ libri exarati sunt? An doctrina, quam Apostoli ore tradiderunt minus erat Verbum Dei quam ea quam scriptis mandarunt? An libri veteris aut novi testamenti eo consilio scripti sunt, ut essent sola regula fidei christianæ? Nonne multi sunt christianæ religionis articuli, iique vel maxime necessarii, etiam ad ipsam scripturam pertinentes, qui ex sola scriptura, remota traditionis face, clare deduci non possunt? Nonne ipsa scriptura verbum Dei non scriptum commendat, firmiterque tenendum esse jubet? Igitur ille verbo Dei detrahit, regulamque fidei minuit, ne dicam tollit, qui verbum Dei traditum rejicit. * “Per spem cum est,” inquit S. Chrysostomus, “quod non omnia tradiderunt Apostoli per epistolam, sed multa etiam sine scriptis, & ea quoque sunt fide digna . . . est traditio, nihil quæras amplius.”

SPES THEOLOGICA.

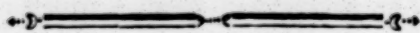
SPES Theologica est *virtus divinitus infusa, qua per potentiam et misericordiam Dei, æternæ vitæ bona certa cum fiducia expectantur.* Certa est ex parte motivi, & ex parte affectus; at conditionate tantum certa ex parte objecti, seu beatitudinis speratæ. Spes salutarem timorem comitem habere debet. Timor multiplex est; nempe *mundanus*, quo quisque malum ita timet, ut recedat a Deo, hic vitiosus est: *servilis* seu timor pœnæ, qui bonus est, ac salutaris, si pœna timeatur absolute, non vero ut summum malum: *initialis*, seu timor culpæ ac pœnæ simul: et *filialis*, seu timor culpæ. Firma spei anchora ita securus tenetur Dei servus, ut præsumptionem vitet, nec incidat in desperationem. *Habitus* spei omnibus, *actus* adultis necessarius est ad salutem. In Beatis sicut fidei obscuritas revelata facie Domini fugatur; ita ratio spei per summi Boni præsentiam tollitur. Damnatæ nulla spes præluet. Peregrinantium autem a Domino mentes ad cœlestis Patriæ desiderium crebris hujus virtutis actibus erigendæ sunt.

CHARITAS.

CHARITAS, Regina, decusque virtutum, est *habitus animæ divinitus infusus, quo Deus amatur propter se, et omnes beatitudinis capaces propter Deum.* Objectum *materiale primum* charitatis est Deus, qui amore saltem appetitive summo diligendus est: objectum *materiale secundarium* est proximus, sive Catholicus ille sit, sive hæreticus, sive inimicus, quem externo & interno actu & affectu charitatis, sicut nosmetipsos, diligere tenemur. Objectum *formale* charitatis est inchoata Dei bonitas absoluta, seu qua in se bonus est. Amor carnalis concupiscentiæ non potest dici proprie charitas; est autem bonus & supernaturalis. Ordo charitatis postulat ut homo, 1. Deum suum, et omnia *objective* & *appetitive* amet. 2. Ut suam animam: 3. Ut animam proximi diligat, &c. Tanta est hujus virtutis præstantia, ut hominem Deo amicum reddat; tanta necessitas, ut sine ea nec salus obtineri, nec ulla

* Hom. 4 in 2 Thess. c. ii. v. 15.

actio vitæ æternæ meritoria fieri possit. Justus, quamdiu est in via ad Patriam, in charitate proficere, vel ab ea excidere potest. In Patria charitas non evacuatur, sed perficitur.

ACTUS HUMANI.

CUM hominis naturam deceat ex ratione & voluntate agere; “* illæ actiones
“ proprie *humanae* dicuntur, quæ ex voluntate deliberata procedunt; si quæ
“ autem aliæ actiones homini conveniunt, possunt dici quidem *hominis* actiones,
“ sed non proprie *humanae*, cum non sint hominis, in quantum est homo.” Ut
autem hæ actiones ad morum regulas pertineant, voluntariæ & liberæ sint ne-
cesse est.

VOLUNTARIUM.

VOLUNTARIUM est illud quod procedit a principio intrinseco cum cognitione finis.
Hinc pro varia ratione qua aliquid procedit a voluntate, vel pro varia ob-
jecti cognitione, variae divisiones voluntarii occurrunt. Aliud dicitur volunta-
rium *elicatum*, aliud *imperatum*; aliud est voluntarium *directum*, aliud *indirectum*,
&c. Voluntarium indirectum satis est ut peccatum imputetur, si prævideri ac
vitari potuerit & debuerit malum ex actu libero secuturum.

INVOLUNTARIUM.

ILLA sunt involuntaria quæ ex violentia vel ignorantia fiunt. Quæ fiunt ex
metu sunt *simpliciter* voluntaria; licet sint aliquando involuntaria *secundum*
quid. Hinc metus minuit peccatum, illud autem non tollit, stante obligatione
legis, nisi forte tantus sit, ut omnem deliberationem penitus tollat. Ignorantiæ
antecedentis, seu invincibilis, effectus, quatenus est effectus illius, est involunta-
rius; adeoque talis ignorantia etiam juris naturalis, operantem ex ea penitus ex-
cusat a peccato, † “peccatum enim adeo voluntarium est malum, ut nullo modo
“ sit peccatum, si non sit voluntarium.” At ignorantia *consequens* seu vincibilis
non excusat a culpa, sive directe, sive indirecte tantum sit voluntaria. Concupis-
centia *antecedens* non minuit, imo sæpe auget voluntarium; licet minuat libertatis
exercitium, et peccatum. At concupiscentia *consequens* non diminuit pecca-
tum; quin potius ostendit intensiorem voluntatis ad actum peccati.

* S. Tho. 2a. 2æ. Q. 1. A. 1.

† S. Aug. 1. de vera Rel. c. 14.

LIBERUM

LIBERUM ARBITRIUM.

“ * **S**I concedimus nullum esse arbitrium voluntatis, omnis humana vita sub-
 “ vertitur; frustra leges dantur; frustra objurgationes, laudes, vitupera-
 “ tiones, exhortationes adhibentur, neque ulla iusta bonis præmia et malis suppli-
 “ cia constituta sunt. ” Omnem igitur bene vivendi rationem e mundo tollere co-
 na-tur, qui contendunt nullam homini ab initio concessam fuisse, aut per pecca-
 tum perisse arbitrii libertatem. At Ecclesia Catholica contra veteres et recentes
 fidei morumque corruptores constanter, accurateque docet, in homine lapso re-
 manere veram libertatem arbitrii, non modo a coactione, sed etiam a necessitate
 proprie dicta immunem; et hanc libertatem ad rationem meriti et demeriti esse
 necessariam. Quam de eodem, oppositis erroribus antiquiorem, prædicat scrip-
 tura sacra, prædicant Sancti Patres, imprimisque insigni ille libertatis ac gratiæ
 Defensor; quemadmodum testantur scripta ejus tum ante, tum post hæresim Pe-
 lagianam exarata.

MORALITAS ACTUUM HUMANORUM.

ACTUS moralis probe definitur, *actus procedens a deliberata voluntate, cum sub-
 jectione ad regulas morum.* Quod si actus sit conformis regulis honestatis,
 bonus habetur; si deformis, malus. Quamvis aliqui actus secundum speciem
 considerati, sint indifferentes; verisimilius tamen est, omnes actiones deliberatas,
 in individuo spectatas, aut bonas aut malas esse. Actio humana derivat primam
 et specificam moralitatem suam ab objecto; novam quoque speciem moralitatis a
 fine operantis et circumstantiis sæpe mutuatur. Qui vult igitur bene agere, ca-
 veat non modo ut id quod agit inhonestum non sit, sed etiam ut finis et circum-
 stantiæ operis omni vitio careant. Potest idem actus plurium virtutum fructus
 simul ferre, sicut varia malitia coinquinari potest. Actus exterior, qui est mera
 executio actus interioris, nullam illi intrinsecam & formalem bonitatem aut mali-
 tiam superaddit; assert tamen aliquando bonitatem aut malitiam accidentalem.

ACTUUM HUMANORUM REGULA INTERNA.

PROXIMA & interna actuum humanorum regula est dictamen rationis prac-
 ticæ, seu conscientia dictitans quid hic & nunc licitum vel illicitum sit. Op-
 randum est ut conscientia vera et certa via ad honestatem semper dirigat & per-
 ducat; aut ipsa, peccato obcæcata vel infirmata, sæpe vel errore luditur, vel du-
 bio fluctuat, vel scrupulis agitur, vel in probabilibus deprehenditur. Conscien-
 tiæ rectæ, illique etiam quæ prudenter & inculpabiliter judicatur esse recta, om-
 nino parendum est. Nec contra nec juxta conscientiam vincibiliter errantem
 agere licet; sed deponendus est error. Deponenda quoque conscientia scrupu-
 lola, si formata sit; si vero tantum agitata, ut frequenter accidit, omnino spernenda.

* S. Aug. l. 5. de civ. Dei, c. 9.

Ut actio sit honesta, debet conscientia esse practice certa. Quod si duæ sententiæ occurrant, quarum altera affirmat, altera negat actionem esse licitam; refas est sequi, tanquam regulam agendi, sententiam minus probabilem & minus tutam; si utraque æque probabilis appareat, tutior est eligenda, imo etiam si sententia minus tuta appareat probabilior, non licet eam sequi, nisi excessus probabilitatis tanto major sit, ut agens judicet sine cupiditate aut culpa illam esse moraliter veram et rationes oppositas posse prudenter contemni.

ACTUUM HUMANORUM REGULA EXTERNA.

ALTERA moralitatis regula est ipsa lex, quæ est norma agendorum aut omit-tendorum. Comparete ad Legislatorem, solet Lex definiri, *ordinatio rationis ad bonum commune, ab eo qui curam habet communitatis promulgata*. Promulgatio non videtur esse de legis essentia: est tamen conditio necessaria, ut lex obliget in actu secundo. Lex in communi dividitur in æternam, naturalem & positivam, quæ vel divina vel humana est.

LEX ÆTERNA, LEX NATURALIS.

RADIX & fons legum omnium est Lex æterna. Ab hac enim omne rectum & honestum efflorescit; ab hac leges positivæ vim obligandi derivant. Est autem lex æterna, * "Ratio divina vel voluntas Dei ordinem naturalem conservari jubens, perturbari vetans." Lex naturalis est † "Ipsamet lex æterna cordibus hominum indelebiter impressa." Cum ea, quæ præcipit lex naturalis, per se bona sint; & quæ prohibet, per se mala; nullam abrogationem vel derogationem, nullam dispensationem proprie dictam patitur. Neque quisquam invincibiliter ignorare potest prima ejus principia aut conclusiones iis propinquas. At conclusiones a principiis valde remotas judicamus invincibiliter ignorari posse, etiam ignorantia practica.

LEX POSITIVA DIVINA.

LEX positiva divina duplex est, *vetus & nova*. Errarunt Marcionitæ & Manichæi statuentes legem veterem malam fuisse & a Deo malo excogitatam. Deum habuit auctorem: bona, justa & sancta fuit; imperfecta tamen & infirma. Officio suo functa, Christo moriente, mortua est; at non continuo evasit mortifera; sed solum post sufficientem Evangelii promulgationem. Unde, legalia sine peccato ad tempus observari potuerunt, & de facto observata sunt ab Apostolis, ut Synagoga cum honore ad tumulum deduceretur. Quam Apostolorum œconomiam in observandis aliquamdiu Judæorum ritibus, omnis simulationis expertem fuisse cum S. Augustino asserimus. Legem Mosaicam, futurorum bonorum umbram fugavit Lex Evangelica; non per famulum, sed per Filium Dei data, non in tabulis lapideis, sed in tabulis cordis carnalibus scripta, non uni populo, sed omni-

* S. Aug. l. 22. con Faust. c. 27.

† L. de ver. Rel. c. 30.

bus gentibus lata; non determinato tempore tollenda, sed ad finem temporis duratura; lex non timoris, sed amoris.

LEX POSITIVA HUMANA.

SI omnes honestatis amore ducerentur, & præceptis Dei obediētes ad immortalē vitam junctis viribus contenderent, non esset tanta necessitas legum humanarum. At ea est hominum perversitas, ut remotis hujusmodi legibus, maxima scelera quæ Religionem & Imperium everterent, impune grassarentur. Sapientissime igitur a Deo institutum est, ut ad bonum Religionis & regnorum tranquillitatem, leges conderentur ab iis qui Ecclesiæ vel civili societati regendæ præficiuntur. Utraque potestas *Ecclesiastica & civilis*, a Dei ordinatione derivata, distinctam & propriam sibi provinciam vindicat. * *Non est potestas nisi a Deo, quæ autem sunt, a Deo ordinate sunt.* † *Amarias, sacerdos & pontifex vester in his quæ ad Deum pertinent, præsidebit: porro Zabadias filius Ismael, qui est dux in domo Juda, super ea opera erit, quæ ad Regis officium pertinent.* Quæ pertinent ad Fidem & Religionis disciplinam, subjiciuntur potestati Ecclesiasticæ; quæ vero spectant ad justitiam civilem & temporale regimen humanæ societatis, civilis potestatis jurisdictioni subjacent. Omnes leges tam civiles, quam Ecclesiasticæ, si justæ sint, obligant subditos in conscientia, ita ut illarum violatio peccatum sit. ‡ *Necessitate subditi estote, non solum propter iram, sed etiam propter conscientiam.* § *Obedite præpositis vestris, & subjaceite eis* || *Admone illos principibus & potestatibus subditos esse, dicto obedire.* Frustra igitur tibi quisquam gratulatur se Deo quæ Dei sunt reddere, nisi Cæsari quæ Cæsaris sunt similiter reddat.

PECCATUM.

LEGIS transgressio est peccatum, quod non potest non esse offensa Dei. Nul- lum est igitur peccatum *philosophicum*, scilicet, quod ita fingitur esse contra rationem, ut Deum non offendant. Multiplex est peccati divisio; in *originale* et *personale*; in *mortale* et *veniale*, &c. Distinguntur peccata alia ab aliis vel specie vel numero. Peccatorum species dignoscuntur, 1. Ex objectis. 2. Ex virtutibus et modo speciali quo eis opponuntur. 3. Ex præceptis intuitu diversæ honestatis latis. Distinctio numerica non solum ab objectis numero distinctis, sed etiam ab actibus malis moraliter distinctis repetenda est.

PECCATUM ORIGINALE.

PECCATI originalis existentiam negarunt Pelagius & Cælestius, quorum causam ea, qua valebat, disputandi vi ac subtilitate defendebat Julianus Eclanensis Episcopus; sed acerrimos illius impetus repulit ac confregit Sanctus Augustinus. Pelagianorum errorem hac de re posterioribus sæculis renovarant Al-

* Rom. xiii. † 2 Paralip. xix. 11. ‡ Rom. xiii. 5. § Heb. xiii. 17. || Tit. iii. 1.

bigenses, Zuinglius & alii plurimi contra Apostolum, Rom. v. * *Sicut per unum hominem peccatum in hunc mundum intravit, & per peccatum mors, & ita in omnes homines mors pertransiit, in quo omnes peccaverunt; i. e. in quo homine (Adamo) omnes peccaverunt, ut animadvertit S. Augustinus†. Peccati originalis existentiam ex scripturis, ex traditione multisque argumentis theologicis, sancti Augustini vestigiis per omnia insistentes, probandam suscipimus. Ab hac originali labe nemo via ordinaria descendens ab Adamo immunis fuit. At ‡ de Sancta Virgine Maria, inquit S. Aug. propter honorem Domini, nullam prorsus, cum de peccato agitur, haberi volo quaestionem.*

PECCATUM PERSONALE.

PECCATUM personale illud est quod sua quisque voluntate contrahit. Ad peccatum formale non requiritur advertentia actuali, ne quidem confusa, ad malitiam actus; sed sufficit si quis advertat ad actum quem ponit, ita ut hic deliberatus sit, possitque ac debeat advertere ad malitiam illius actus. Quædam peccata sunt mortalia, quædam venialia ex natura sua: non omnia igitur sunt æqualia, ut inique docuerunt Stoici & Jovinianus. Injuria Deo illata per peccatum mortale, § quamdam infinitatem habet ex infinitate divinæ majestatis, at non est simpliciter infinita. Procul a Christianorum mentibus & auribus, impia illa hæreticorum quorundam blasphemia, qua Deum Opt. Max. peccati auctorem statuere non erubuerunt. Peccati effectus sunt macula & reatus pœnæ, quam quidem in damnatis æternam esse docet Catholica fides, verbo Dei innixa, et perpetuâ Sanctorum Patrum doctrina commendata.

* Rom. v. 12. † L. 4. contra duas Epist. Pelag. c. 4. ‡ L. de nat. & grat. c. 36.
§ S. Tho. 3 p. q. 1. A. 2. ad 3.

SOLI DEO HONOR ET GLORIA.

R E S P O N S A D A T A
A SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO
D E C O N S I L I O S E L E C T Æ
CARDINALIUM CONGREGATIONIS
D I V E R S I S Q U Æ S T I O N I B U S
EIDEM SANCTITATI SUÆ PROPOSITIS.